

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności — Decyzja Rady 2006/1016/WE z dnia 19 grudnia 2006 r. w sprawie udzielenia gwarancji wspólnotowej dla Europejskiego Banku Inwestycyjnego na pokrycie strat poniesionych w związku z pożyczkami i gwarancjami udzielonymi na zabezpieczenie pożyczek na potrzeby projektów poza granicami Wspólnoty (Dz.U. L 414, s. 95) — Wybór podstawy prawnej — Artykuł 181a WE — Decyzja dotycząca głównie krajów rozwijających się — Konieczność zastosowania dwóch podstaw prawnych — Artykuł 179 WE i 181a WE

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Rady 2006/1016/WE z dnia 19 grudnia 2006 r. w sprawie udzielenia gwarancji wspólnotowej dla Europejskiego Banku Inwestycyjnego na pokrycie strat poniesionych w związku z pożyczkami i gwarancjami udzielonymi na zabezpieczenie pożyczek na potrzeby projektów poza granicami Wspólnoty.
- 2) Skutki decyzji 2006/1016 zostają utrzymane w mocy w odniesieniu do zobowiązań finansowych Europejskiego Banku Inwestycyjnego, które zostaną zawarte do czasu wejścia w życie w terminie dwunastu miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku nowej decyzji przyjętej na odpowiedniej podstawie prawnej, to jest art. 179 WE i 181a WE razem wziętych
- 3) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania z wyjątkiem kosztów poniesionych przez Komisję Wspólnot Europejskich.
- 4) Komisja Wspólnot Europejskich pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 155 z 7.7.2007.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 6 listopada 2008 r. — Republika Grecka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-203/07 P) (¹)

(Odwołanie — Projekt utworzenia wspólnego przedstawicielstwa dyplomatycznego w Abudży (Nigeria) — Windykacja kwot dłużnych od Republiki Greckiej — Potrącenie z kwoty podlegającej przekazaniu w ramach regionalnego programu operacyjnego Grecja kontynentalna)

(2008/C 327/04)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Grecka (przedstawiciele: P. Mylonopoulos, S. Trekli i Z. Stavridi, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: I. Zervas i D. Triantafyllou, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 17 stycznia 2007 r. w sprawie T-231/04, Republika Grecka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, w którym Sąd oddalił jako bezzasadną skargę o stwierdzenie nieważności decyzji, którą Komisja dokonała windykacji poprzez potrącenie kwot należnych od Republiki Greckiej w wyniku jej udziału w projektach Abudża I i Abudża II, związanych z utworzeniem wspólnego przedstawicielstwa dyplomatycznego państw członkowskich Unii Europejskiej w Abudży (Nigeria)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 155 z 7.7.2007.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 6 listopada 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen — Belgia) — Trespa International B.V. przeciwko Nova Haven- en Vervoerbedrijf N.V.

(Sprawa C-248/07) (¹)

(Rozporządzenie wykonawcze do Wspólnotowego kodeksu celnego — Artykuły 291 i 297 — Uprzywilejowane traktowanie taryfowe — Szczególne przeznaczenie — Pojęcie „osoby, która dokonuje przywozu towarów lub która zleca dokonanie ich przywozu w celu dopuszczenia do swobodnego obrotu” — Pojęcie „przeniesienia towarów wewnątrz Wspólnoty” — Pojęcie „beneficjenta przeniesienia”)

(2008/C 327/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van beroep te Antwerpen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Trespa International B.V.

Strona pozwana: Nova Haven- en Vervoerbedrijf N.V.

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hof van beroep te Antwerpen — Wykładnia art. 1a, 291 oraz 297 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253, s. 1) — Pojęcie „przeniesienia towarów wewnątrz Wspólnoty”, „osoby, która dokonuje przywozu towarów lub która zleca dokonanie ich przywozu w celu dopuszczenia do swobodnego obrotu” oraz „beneficjenta przeniesienia”

Sentencja

- 1) Wykładni art. 291 ust. 1 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem Komisji (WE) nr 89/97 z dnia 20 stycznia 1997 r. należy dokonywać w ten sposób, że zawarte w nim pojęcie „osoba, która dokonuje przywozu towarów lub która zleca dokonanie ich przywozu” dotyczy osoby, dla której towary zostały przeznaczone i która zamierza nadać im przypisane szczególne przeznaczenie, niezależnie od okoliczności, czy sama dokonuje zgłoszenia celnego, czy jest reprezentowana w tym zakresie w rozumieniu art. 5 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny. Pojęcie to nie obejmuje przedstawiciela tej osoby przed organami celnymi, z wyjątkiem przypadków, w których dana osoba zostanie uznana za działającą we własnym imieniu i na własną rzecz w świetle art. 5 ust. 4 akapit drugi rozporządzenia nr 2913/92 i musi wobec tego zostać uznana za importera.
- 2) Wykładni art. 297 ust. 1 rozporządzenia nr 2454/93 w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 89/97 należy dokonywać w ten sposób, że brak jest przeniesienia towarów wewnątrz Wspólnoty Europejskiej w sytuacji, gdy towary są przywożone do Belgii a następnie przewożone do Niderlandów, jeśli upoważniona osoba działa na rzecz końcowego importera, co podlega weryfikacji przez sąd krajowy. Okoliczność, że towary zostały przywiezione i odprawione w Belgii a następnie przewiezione do Niderlandów jest bez znaczenia dla ustalenia, czy wystąpiło przeniesienie w rozumieniu przywołanego przepisu. W przypadku przeniesienia, beneficjent przeniesienia musi posiadać pozwolenie wydane zgodnie z art. 291 rzezonego rozporządzenia.
- 3) Wykładni art. 297 ust. 1 rozporządzenia nr 2454/93 w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 89/97 należy dokonywać w ten sposób, że zawarte w nim pojęcie „beneficjenta przeniesienia” nie obejmuje agenta celnego dokonującego formalności celnych na rzecz importera.

(¹) Dz.U. C 170 z 21.7.2007.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 6 listopada 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Regeringsrätten, Szwecja) — Kollektivavtalsstiftelsen TRR Trygghetsrådet przeciwko Skatteverket

(Sprawa C-291/07) (¹)

(VAT — Miejsce transakcji podlegających opodatkowaniu — Miejsce opodatkowania — Usługodawca mający siedzibę w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym znajduje się siedziba usługobiorcy — Status podatnika — Usługi świadczone na rzecz fundacji krajowej wykonującej działalność gospodarczą i działalność nie będącą działalnością gospodarczą)

(2008/C 327/06)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Regeringsrätten

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Kollektivavtalsstiftelsen TRR Trygghetsrådet

Strona pozwana: Skatteverket

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Regeringsrätten- Wykładnia art. 9 ust. 2 lit. e) oraz 21 ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) oraz art. 56 ust. 1 lit. c) oraz 196 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) — Fundacja krajowa wykonująca jednocześnie działalność gospodarczą i pozostałą działalność korzystając z usług w zakresie doradztwa świadczonych przez usługodawcę mającego siedzibę w innym państwie członkowskim w ramach działalności nie objętej zakresem dyrektywy

Sentencja

Artykuł 9 ust. 2 lit. e) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 1999/59/WE z dnia 17 czerwca 1999 r., a także art. 56 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, powinny być interpretowane w ten sposób, iż odbiorca usług doradztwa świadczonych przez podatnika mającego siedzibę w innym państwie członkowskim, który to odbiorca wykonuje jednocześnie działalność gospodarczą oraz działalność nie należącą do